

Ústav Dálného východu

Posudek oponenta diplomové práce

Jméno a příjmení: Bc. Igor Cima
Studijní obor: Japonská studia
Název práce: **Mezi subjektem a objektem: „Já“ v diskursu moderní japonské literatury**
Oponent práce: Mgr. Michael Weber, Ph.D.

	Bodové hodnocení
Hloubka přístupu k tématu, schopnost stanovit a naplnit cíle práce (7 b)	7
Logická stavba práce (6 b)	6
Práce s literaturou včetně citací (5 b)	5
Stylistická úroveň (4 b)	4
Úprava práce (text, tabulky, obrazová příloha) (3 b)	3
CELKEM	25

Hodnocení: výborně: 21-25 b., velmi dobře: 16-20 b., dobře: 11-15 b.

Celkové hodnocení: **výborně**

K diskusi:

1. Noriko Mizuta Lippit (1980) uzavírá svou esej „Confessions of A Mask: The Art of Self-Exposure in Mishima Yukio“ slovy: „Pokud by byla Mišimova maska násilím stržena, je možné, že bychom pod ní nenašli žádnou tvář, ani žádná obnažená fakta. Nenašli bychom nic, přinejlepším abstraktní touhu, která pro Mišimu byla podstatou života“ (*Reality and Fiction in Japanese Literature*, s. 190). Postavy dalších Mišimových děl už navíc onu explicitní masku nemají a přesto postavu „Já“ z *Kamen no kokuhaku* i samotného autora evokují (ač ten se od nich vždy distancuje). Aplikoval autor i u svých následujících děl stejný tvůrčí postup? S jakým možným záměrem?

2. Podobná otázka se nabízí v případě prozaické tvorby Óeho Kenzaburóa. Jak uvádíte, „v jeho dílech se objevují jisté detaily a motivy, které lze snadno identifikovat jako shodné se životem empirického autora“ (s. 72). Jaké motivy vedou pak Óeho při vytváření jeho ústředních postav? A opět: s jakým možným záměrem? Proč „musejí“ Óeho hrdinové sdílet některé své charakteristiky se svým autorem, když v případě většiny Óeho děl „je nám při pohledu na události příběhu jasné, že se nejedná o Óeho prožitky, ale celý román je spíše jakási imaginativní autorova vize japonské reality a povahy našeho světa obecně“ (s. 78)?

Datum: 5. září 2015

Podpis oponenta práce